

تیم ملی کریکت زنان افغانستان. فیروزه امیری، نفر دوم از سمت چپ است.

۱۹ بازیکن تیم ملی کریکت زنان افغانستان همراه با خانواده‌های‌شان در روزهای پس از قدرت‌گیری طالبان موفق به فرار از کشور شدند. یکی از آنها، فیروزه امیری بود. او یکی از روایتگران مستند «تیم فراموش‌شده کریکت» است و در بخشی از آن می‌گوید: «هر بار که خانواده‌ام در هشت ایست بازرسی که باید در مسیر خروج از کشور از آن عبور می‌کردیم، متوقف می‌شدند، از ترس می‌لرزیدم.»

امیری هنوز که هنوز است باورش نمی‌شود که چطور بهانه‌هایشان برای حضور در «یک عروسی خانوادگی» و یا «بردن مادرشان برای دریافت مراقبت‌های پزشکی به پاکستان» توسط نیروهای امنیتی طالبان پذیرفته شده. امیری در اوایل پاییز سال ۲۰۲۱ در حال نوشیدن چای همراه مادر بزرگش در خانه بود که خبر بازگشت طالبان را شنید.

خودش درباره‌ی آن روزها می‌گوید: «در آن لحظه شوکه شدم و احساس کردم همه‌چیز را از دست می‌دهم و بلافاصله متوجه شدم تیم باید کشور را ترک کند. والدینم تجربه‌ی زندگی در دوره‌ی اول حکومت طالبان را داشتند و از رفتارشان با دخترها آگاه بودند.»